

לבד בתפוח הגדול


לרגל ט"ו באב שלחנו את צביקה קליין עד לביצה הדתית במנהטן, כדי לברר מה בין "אוהל נחמה" ל"ג'ואיש סנטר". מסתבר שיושבי הביצה הניו יורקית יפים יותר, עשירים יותר ובעלי חוש סטייל מפותח יותר. ואף מילה על עלייה צביקה קליין, ניו יורק



ערב שבת. מאות צעירים וצעירות חובשי כיפה וחצאיות צועדים מכל רחבי העיר אל מוקד אחד. בידי הבנים בקבוקים ובידי הבחורות פשטיות או קערות עם סלטים. נשמע כמו עוד סצנת פתיחה של "סרוגים", אבל לא. המחזה הזה מתרחש בשכונת ה"אפר ווסט סייד" בניו יורק, ביצת הרווקים והרווקות הדתיים של ארה"ב, אשר יש הטוענים כי היא גדולה ומהותית בהרבה מכל מה שהכרתם בישראל.

"אני לא מבינה על מה המהומה", אמרה לי כבר מספר פעמים חברה טובה שעלתה מארה"ב, "אין כל הבדל בין הביצות", היא מתעקשת. אבל בשבילנו, המקומיים, כל מה שרחוק תמיד נראה גדול יותר ושווה יותר. אז יצאתי לתפוח הגדול כדי לבחון מקרוב אם יש בכל זאת הבדלים. אולי הפשטיות של מנהטן איכותיות יותר מבישראל?

אז קודם כל קצת רקע: יש הגורסים שהתשתית לביצה הישראלית בקטמון וברחביה נוצרה על בסיס ההיכרות עם המקרה האמריקאי, שם בנו לעצמם הרווקים סביבה הדומה למה שהכירו בניו יורק, בשכונת ה"אפר ווסט סייד" שבמנהטן. במשך עשרות שנים נוצרו מנהגים רבים וקהילות המבוססות על רווקים ורווקות דתיים, מי יותר ומי פחות, שלא היו מוכנים לוותר על החיים בעיר הגדולה ורצו לגור קרוב למקום עבודתם, לרוב מקומות יוקרתיים ורציניים. הביצה של ניו יורק חולשת על שטח גדול יותר, עשירה יותר ויש שיגידו שגם מפותחת הרבה יותר מבחינה חברתית.



בין המשתתפים רקדנית מקצועית באופרה, פרופסורית לחינוך, בחור מארגנטינה - כולם בוגרי אוניברסיטאות יוקרתיות

ארוחת שבת בפייסבוק לשבת בביצה הניו יורקית נערכת כשבועיים לפני כן. פניתי למספר חברים שעלו מארה"ב שיסייעו לי למצוא ארוחות בקליקות המהותיות ביותר בעיר, במקום שבו אוכל להבין תוך 24 שעות את העניין. את ההזמנה לארוחה הראשונה דווקא קיבלתי דרך הפייסבוק "אשר את החברות שלי ואשלח לך זימון ל'איוונט'" כתבה לי בקי גאבין, חברה של חברה של חברה

טובה. ההזמנה אכן הגיעה, ויכולתי לראות אט-אט את האנשים מאשרים השתתפות. אולי זה יישמע מטריד משהו, אבל עשיתי בדיקה יסודית על כל אחד מהמשתתפים והמשתתפות דרך עמודי הפייסבוק שלהם. אם כבר הם מופיעים, למה לא לעשות קצת עבודת שטח? החברה היו נראים מעניינים: רקדנית מקצועית באופרה, פרופסורית לחינוך, בחור מארגנטינה - כולם בוגרי אוניברסיטאות יוקרתיות. בקי פירטה את כתובת הארוחה וביקשה שאביא בקבוק יין. את ההזמנה לארוחה השנייה קיבלתי משרה (שם בדוי). התכתבתי איתה במשך השבוע, כאשר בהתחלה היא כתבה לי "זו תהיה ארוחה אינטימית, מקסימום שישה אנשים, רובן בנות - אתה בענייך?" "סבבה", עניתי ("רובן בנות" זה משפט שאף פעם לא מטריד אותי). ביום שישי שלחה שרה מייל מפורט ל-14 איש עם כתובת ביתה, בתוספת הסבר על הכניסה לבניין: "תגידו לשומר שאתם מגיעים לארוחה אצלי, אם תרצו לעלות במדרגות פנו ימינה לחדר המדרגות", כלומר אם לא תרצו לקחת את המעלית.

גם במנהטן לא יודעים להגיד "לא"
נחזור לנחיל הרווקים והרווקות הצועדים לבית הכנסת. שלא כמו בישראל, הם היו לבושים במיטב מחלצותיהם, בנים עם עניבות וחליפות, בנות על עקבים גבוהים, וכולם צועדים אל בית כנסת אחד: OZ - ראשי תיבות של "אוהב צדק", שהוקם בשנת 1873 ונמצא במיקומו הנוכחי מאז 1926. לפי מייל ההסבר של שרה לפני שבת, בערב שבת כולם מתפללים שם, ואילו בבוקר מתפללים בבית כנסת אחר: הג'ואיש סנטר. OZ הוא בית כנסת גדול, עתיק ויפהפה. התפילה, אותה תפילה, ועושה רושם שרוב הנוכחים במקום בהחלט רווקים

- מעטים נראו מעל גיל 40, ומספר הילדים במקום שאף ל-2.5. לאחר התפילה התחילה רשמית חגיגת סוף השבוע של הביצה: מאות אנשים החלו להישפך החוצה באיטיות מבית הכנסת, חלק מהם הגיעו רק בשביל המפגש בלובי וברחוב בחוץ - ממש כמו ב"יקר", רק שפה לא נעים לחסום את הכביש, בכל זאת גלות. נכנסתי לחדר המעילים כדי לקחת את בקבוק היין שבאתי איתו, וגיליתי שאני לא לבד: עשרות בקבוקים, תבניות וקערות ניצבו על המדפים, כאשר ריחות התבשילים עולים מכל עבר. בניגוד לבתי הכנסת בירושלים שמושכים אליהם לרוב אנשים מאותו אזור מגורים, כאן, אם רוצים להיות בעניינים צריך להתפלל במקום מאוד ספציפי, ועל כן נאלצים אותם חברים לקחת איתם את התבשילים והתוספות לארוחות, בניגוד ל"קפיצה קטנה" הביתה לפני הארוחה כמו שעושים חלק בישראל.

הבעייתיות בשבת היא שאי אפשר להרים צלצול למארחת שלי, שנמצאת איפשהו בין מאות הרווקים והרווקות שמחוץ לבית הכנסת. אחרי רבע שעה של עמידה חסרת מעש מול היוצאים מצאתי אותה. "נו, או יש 12 משתתפים בארוחה?" ניסיתי לשבור את הקרח. "הממ... לא בדיוק" עונה בקי, "ברגע האחרון הצטרפו אלינו עוד כמה אנשים שנתקעו, אני חושבת שנהיה 17". טוב, או אולי בכל זאת יש כמה מאפיינים משותפים עם הביצה הישראלית - גם פה יש אנשים שלא יודעים להגיד לא. אתה מוצא את עצמך מתכנן ארוחה אינטימית ונתקע בתוך סעודת המונים.

בקי נראתה לי בחורה שנמצאת במרכז העניינים, ובדרך הביתה ניצלתי את ההזדמנות לשאול כמה שאלות כדי לנסות ולהבין דרכה את חוקי הביצה המקומית. <



מימין לשמאל: ארוחת שבת בביצה [מתוך הקליפ "פרומים"], הזמנה לסעודה בפייסבוק

« תגיד, גם בארה"ב מדברים על בעיית הרווקות המאוחרת? בארץ די חופרים על הנושא "ברור, גם זה חלק מהשיח, רק שאצלנו קוראים לזה 'משבר השידוך', רבנים כותבים על זה מאמרים וארגונים יהודיים מנסים כל הזמן לפתור את ה'בעיה' בדרך שלהם. אני לא חושבת שזו בעיה, אנשים ממציאים לעצמם הרבה תירוצים, אנחנו דור אחר שתמיד מחפש משהו טוב ומתאים יותר מפעם. אני וחברתיי מרגישות שאין מספיק בנים, לא ברור לאן הם נעלמו. הגברים שכן פה מרגישים שהם רוצים להתחתן מאוחר יותר».

« והרבנים והמנהיגים מנסים להציע אלטרנטיבות או פתרונות? "יש המון מסיבות ואירועים לרווקים, כל אתר שידוכים מקיים אירועים שמיועדים לקהל היעד של האפר ווסט סייד, אבל זה לא בהכרח הפתרון. לא כולם אוהבים ללכת לאירועים של אתרי השידוכים».

כשהגענו לדירה, גילינו שמספר האורחים כבר עלה ל-18. המארחות ביקשו מ"הבנים החסונים" לעזור בסידור השולחנות. התנדבתי לפתוח את השולחנות ולסדר את הכיסאות, רק שתוך כדי התברר שאין בדירה כל כך הרבה כיסאות. שרפרפים התנדבו למשימה, ספות הוצמדו לשולחן, ממש כמו בארוחה שהייתי בה לפני מספר שנים בנחל'אום.



מאות אנשים יצאו מבית הכנסת, חלק מהם הגיעו רק בשביל המפגש בחוץ - ממש כמו ב"יקר". רק שפה לא נעים לחסום את הכביש, בכל זאת גלות

בנים עם בעיית יוזמה
22:30 ורק אז אנחנו מתחילים אחרי שסועד מספר 18 הואיל להגיע והסלטים היו מוכנים. "אתה עושה עלינו כתבה?" שאלה אחת הסועדות, "האמת שאנחנו ממש כמו 'סרוגים' היא הוסיפה, ופירטה לי את המאפיינים הדומים בין הסדרה הישראלית לחיי הביצה הגיו יורקית. דיבורים על "סרוגים" חזרו הרבה במהלך השבת. מסתבר ששם הסדרה עדיין חמה ואקטואלית גם אם פה כבר מזמן לא. המאכלים קצת הפתיעו: נתחיל בכך שהיו הרבה



צילום: iSpace.com, נותר דסקל

צלם, עושים פה חיים. מסיבה באפר ווסט סייד

בקבוקי יין, שזה תמיד נחמד. לאחת החלות היה טעם של עוגת בננה והשנייה נאפתה עם שוקולד צ'יפס. "וולקס טו אמריקה" חשבתי לעצמי. כמובן שזו לא ארוחת ביצה אם אין לפחות משחק היכרות אחד. בקי, פרופסורית לחינוך בהכשרתה, ביקשה מכל אחד הנוכחים להגיד את שמו ו"אם היית יכול להשתתף באולימפיאדה באיזה ענף היית משחק". רצייתי להגיד שהייתי משתתף באולימפיאדת הנכים, אבל ויתרתי על זה. אחד מהנוכחים, שהתלבש בצורה מאוד צבעונית, יש יגידו אופנתית - עם חליפה, עניבה, כיפה ונעליים שהותאמו מבעוד מועד, התחיל לספר לכמה מהסועדים האחרים על המקומות השווים ביותר לקניית עניבות איכותיות. "אתה בעצם הגורו שלהם בעניינים אופנתיים?" שאלתי אותו, "משהו כזה", הוא ענה באי נוחות וביקש שלא אזכיר את שמו.

תוך כדי שאנחנו יושבים, בקי מספרת לי על עולם הדייטים המקומי: "הבעיה היא שהבנים פה לא יוזמים קשרים, הם מאוד מפחדים מדחייה, ולכן יש גישושים שיכולים לקחת לפעמים חודשים. זה מאוד מתסכל, במיוחד את הבנות».

« אז איך בסופו של דבר נוצר הקשר? "לרוב אנשים יכירו באירוע חברתי או בקידוש בשבת, ויחפשו 'אותות'. יחכו לפידבק מהבחורה, ורק אחרי שכבר מכירים ברמה החברתית, אחרי שהיו בכמה ארוחות שבת או אירועים, ייתכן שהגבר יציע לצאת לקפה, אבל בקטע לא רשמי, זה נחשב צעד ממש לא פורמלי. אם הולך טוב, יכול להיות שהוא יציע לצאת, אבל צריך להבין שהיצאה לקפה הראשון לא נחשבת כדייט והיא בלי שום מחויבות».

12:30 בלילה וסוף-סוף הארוחה הסתיימה.

התחלנו לצעוד הביתה. תוך כדי הליכה בקי נזכרת פתאום שהוזמנה לעונג שבת באחת הדירות. "רוצים להצטרף אליי? זה ממש פה בעוד בלוק וחצי", החברה נענים בחיוב, כאילו היום רק מתחיל אצלם עכשיו. הודיתי להם על ערב נפלא ופרשתי. "נו", שאלו אותי יואל ונחמי, חבריי הישראלים שאירחו אותי בדירתם הצנועה, "איך היה?" "היה נחמד מאוד", עניתי, והוספתי, "יותר מדי אנשים". "הכה תראה מה קורה בשבת בבוקר, מחכה לך הפתעה».

קידוש עם 1,000 משתתפים

שבת בבוקר, תחנה שנייה בביקורי בביצה. בית כנסת "ג'ואיש סנטר", המצוי במרחק של קצת יותר מ-20 דקות הליכה מדירתם של יואל ונחמי. "אם אתה רוצה להתפלל ב'מנהיגות צעירה' (המניין של הצעירים) אל תשכח להציץ בהיכל של המניין המרכזי" מתדרך אותי יואל תוך שהוא מכוון אותי למקום. המבנה של בית הכנסת ישן אבל יפהפה, מזכיר את ניו יורק של תחילת המאה הקודמת. במניין לצעירים, שמזכיר במהירותו את 'צעירי קטמון' או 'חיל נשים' הירושלמי, מתחילה הסצנה של הבוקר: מאות צעירים וצעירות מתקבצים באולם הקידוש, מחכים שהמניין המרכזי (בקומה העליונה) יסתיים. הם גודשים את האולם, ונראה שאחוז ניכר מהם הגיע לאחר שהתפילה כבר הסתיימה. כולם לבושים היטב ומבושמים במיטב הבשמים. כולם גם יפים, צעירים ומצליחים. "הם לא היו יכולים לגור פה אם הם לא היו עובדים בעבודות טובות", מסבירה לי ידידה שגרה באזור. רבים מהם הגיעו לאפר

ווסט סייד מה"ושינגטון הייטס", שם מתגוררים הרווקים הצעירים יותר, במהלך לימודיהם ב-YU (ישיבה אוניברסיטי) או שנים ספורות לאחר מכן. פה כבר מדובר במאות של רווקים ורווקות. תושבי המקום מספרים שיש בכל קידוש בשבת כ-1,000 משתתפים. אני עומד לי בצד, בוחן את העניינים ופתאום מישהי ניגשת אליי – "אתה חדש פה?", היא שואלת באדיבות, "אני מבקר, עושה כתבה על הביצה של האפר ווסט". "גם אני עברתי לכאן לפני כמה שנים מבוסטון ולא הכרתי אף אחד", היא מספרת, "עמדתי בדיוק בפינה שאתה עומד עכשיו". ניצלתי את ההתעניינות שלה כדי להבין עוד כמה נושאים לא פתורים. מאוד סקרן אותי למשל מה הגיל שבו מתחילים להילחץ שם. היא הסבירה לי שאצל בנים מדובר בגיל 35 ואילו הבנות נלחצות בגיל 30, ושלמרות שהרבה יחישו זאת, כולם רשומים באתר שידוכים. "מי שיגיד לך שהוא לא, משקר".

« נראה שאנשים פה משקיעים מאוד בעבודות שלהם, יכול להיות שזה גורם נוסף ל"משבר השידוך"? »
"ברור. להרבה מהאנשים פה בקידוש יש עבודות יוקרתיות מאוד, והם נדרשים להשקיע בהן שעות רבות במהלך היום. זה לא תמיד משאיר מקום לדייטים או לפיתוח קשרים רומנטיים יציבים. הקריירה היא העניין המרכזי אצל רוב האנשים, ואם הפוקוס שלך הוא בנושא אחד, אין ספק שהשאר מקבלים עדיפות מופחתת".

מפגשי פו"פ בחדר כושר

ארוחת הצהריים הייתה קטנה יותר, "רק" 14 איש, ופה כבר מדובר באוכלוסייה מעט יותר בוגרת. "יש לי הרגשה שתיהנה יותר בארוחה

הזאת", אמר לי פיל, עורך במגזין יהודי שישב לידי בארוחה אמש בדרכנו לביתה של שרה. הארוחה אצל שרה הייתה כיפית. אנשים טובים ומעניינים, מזגן מעולה והרבה יותר מקום לשבת. המארחות הפיקו מין בר סלטים שכל אחד מרכיב את מה שהוא רוצה. רק בכדי לסבר את התיאבון, יכולת לבחור בין השאר מכמה סוגים של חסות, מלפפונים, עגבניות, מנגו, מנדרינות, אבוקדו, צ'יפסים, בטטות, אגוזים משלל סוגים, קרטונים, מבחר גדול של רטבים לסלט ועוד. "יש כל כך הרבה הרכבים של סלטים", אמר אחד המשתתפים תוך כדי שהוא מעמיס את מה שאנחנו אוהבים לכנות "סלט שמאלנים" עם עלי בייבי, פירות מגוונים ואגוזים. גם פה היו דיבורים על "סרוגים". "חבר'ה, אולי אני קצת בדילי, אבל התחלתי לראות השבוע 'סרוגים' באינטרנט, זה אדיר!" אמר אחיה הקטן של שרה.

במהלך הארוחה היו דיונים רבים, סדרות טלוויזיה חדשות, סרטים והרבה דיבורים על פייסבוק. "שמתם לב שאם לחצתם על כפתור 'Join' באיוונט זה אומר שלא הוזמנתם אבל הצטרפתם בכל זאת?" פתח את השיחה אחד המשתתפים. "באמת?" ענו כולם בחדרה, והתחילו לחשב בכמה אירועים הם השתתפו בלי שהיו מוזמנים. השיחה הלכה והתפתחה, ודיבורים על פיתוחים שונים בפייסבוק עלו וירדו. פתאום נזכרו הנוכחים שבעצם יש כתב ישראלי בחדר שכותב כתבה על הביצה. "אם אתה רוצה להיות בעניינים יש חדר כושר אחד שאליו כולם הולכים, גם אלה שלא ממש בעניין של כושר, אבל רוצים לפגוש בנים או בנות", מסבירה לי אחת המתעמלות. אחד הדברים היותר בולטים בדינמיקה החברתית כאן, הוא שבניגוד למה שקורה בארץ,



עם פשטידה ויין בדרך לבית הכנסת

נראה שהבנים והבנות בניו יורק רגילים לחברה מעורבת ומתנהגים בה הרבה יותר בטבעיות. ניסיתי להבין את הפתיחות הדתית שלהם. הרי המושג "תפילין דייט" (דייט שבו הגבר ישן בדירה של חברתו לאחר הדייט) נוסד ממש באזורים אלה. "כמובן שיש דירות מעורבות של בנים ובנות שגרים ביחד", הסבירה לי המתעמלת. "אנחנו באפר ווסט סייד במנהטן, זה אזור ענק שגרים בו יהודים מכל הסוגים, כך שאם מישהו בא מרקע קונסרבטיבי, ברור שזו פחות בעיה מבחינתו. אבל גם אצל ה'מורדן אורתודוקס' תוכל למצוא כאלה שגרים ביחד לפני החתונה, זה לא נדיר, ומצד שני – לא הדבר הכי מקובל בעולם".

ניפגש בסנטרל פארק

הייתי עייף מאוד, במנהטן הולכים ברגל הרבה יותר ממה שהולכים בשבת ממוצעת בירושלים, והחום התחיל אט-אט להשפיע עליי. "אתה בא לפארק אחר הצהריים?" שאלה אותי שרה לאחר ברכת המזון. "המממ... אני חושב שאולי אוותר על זה, נראה לי שהבנתי כבר את העניין". התגובות לא איחרו לבוא: "אתה חייב ללכת לפארק" הפצירו בי השגרירות הגאות של



גם פה יש אנשים שלא יודעים להגיד לא. אתה מוצא את עצמך מתכנן ארוחה אינטימית ונתקע בתוך סעודת המונים

הביצה. "אם אתה רוצה להבין באמת מה קורה פה, תבוא לשם בשבת אחר הצהריים, אחרת אתה יכול לגנוז את הכתבה שלך". השתכנעתי. איחלתי ל"דורמן" בכניסה לבניין "שבת שלום" וחזרתי לביתם של יואל ונחמי, לספוג קצת מהמזגן, לפרוק איתם קצת מידע ולהחליף לאופנת אחר הצהריים של הביצה – חולצת פולו, מכנסיים קצרים וסנדלים. נפגשנו לאחר כשעה, והתלוויתי לשרה ושאר חברותיה. מתברר שבכל שבת מגיעים מאות אנשים ל"גרייט לואן" – מדשאה גדולה בסנטרל פארק. "צריך פשוט ללכת אחרי היהודים ומגיעים", הסבירו לי מארחותיי, ואכן, ככל שהתקרבנו ראינו יותר חובשי כיפות, בנות עם חצאיות וכפכפים והרבה זוגות צעירים. הגענו ובהחלט התרשמתי: הם היו פזורים בכל מקום, <

יושבים במעגלים על הדשא, משתזפים ואפילו משחקים בקלפים. חלק מהצעירים שיחקו בכדור, אחרים בצלחת מעופפת, אחד מענפי הספורט החזקים כאן. הסצנה בפארק, יש לציין, הייתה ממכרת. יש משהו נורא



בקי: "החברות שלי ואני מרגישות שאין מספיק בנים, לא ברור לאן הם נעלמו. הגברים שכן פה מרגישים שהם רוצים להתחתן מאוחר יותר"

נחמד ומרגיע בישיבה על הדשא באמצע העיר הסואנת והפופולרית ביותר בעולם, במין שקט וניתוק. אין ספק שמי שתכנן את העיר הזאת עשה עבודה מצוינת. הייתה לנו שיחה נחמדה, ופגשתי אנשים אחרים, אחת מהם בחורה בריטית שהחליטה לעזוב את ניו יורק ולעלות לישראל. "גם ככה מסוכך לי לעבוד פה בגלל הווזיה, ובא לי משהו חדש", היא אמרה באדישות, ופתאום נפל לי האסימון: לאורך כל השבת, זו אולי הפעם הראשונה ששמעתי את המילה "עלייה", וזאת לאחר שדיברתי עם עשרות צעירים וצעירות, מצליחים ומצליחות. כנראה שכל כך טוב להם פה, בניו יורק, שאין להם באמת סיבה לעלות לישראל, הרי יש להם בארה"ב הכל: עבודות טובות, חברה, בתי כנסת, רבנים צעירים ובעיקר נוחות. קשה להאשים אותם. מנהטן היא עיר מדהימה, ולא לחינם שמש של מגדלי התאומים היה "מרכז הסחר העולמי" – פה הכל קורה, והם חלק בלתי נפרד מזה.

ליזי שפירא, לטיפולך

השבת יצאה ומיד ביררתי איפה נמצא בית קפה "סטארבאקס" הקרוב. יואל ונחמי לא הבינו על מה הלחץ. "תחשבו שאני צריך לכתוב כתבה מפורטת על שבת שלמה בלי לכתוב מילה אחת במהלכה", הסברתי. למזלי נפתח סניף חדש כמה דקות משם. התיישבתי ליד אחד השולחנות והתחלתי לרוקן למחשב הנייד את כל הזיכרונות שלי מהשבת האחרונה.

האם השבת הביצתית פה דומה או שונה מבישראל? גם וגם. הבסיס הוא אותו בסיס, אותן ההתכנסויות אחר בית הכנסת, ואותם האירועים החברתיים שחוזרים על עצמם בצורה זו או אחרת. אלא שבאמריקה כמו באמריקה, הכל גדול ונוצץ יותר, ונראה שיש פה מסורות חזקות ומושרשות שאסור לעבור עליהן, אחרת אתה לא בעניינים. אז האם בעתיד נחזה בפרומאים לארוחת השבת של ג'וש, רייצ'ל ובנג'מין בדירת רווקים במנהטן? לחברת YES הפתרוניס. ■

- ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★
- ★ **"סרוגים", גרסת ניו יורק** ★
- ★ שירה קדרי ומיכל בירנבאום (22), בוגרות
- ★ גל"צ דתיות, החליטו לבלות את טיול
- ★ השחרור שלהם במוסד התורני "מכון
- ★ הדר" ללימודי יהדות בניו יורק במקום
- ★ הטיול להודו. "בבקרים למדנו לימודי
- ★ תורה אינטנסיביים, בצהריים יכולנו לצאת
- ★ לטיולים בסנטרל פארק", הן מספרות.
- ★ "כבר בשבת הראשונה בלט הדמיון לסצנת
- ★ הרווקים-רווקות של 'סרוגים'", מספרת
- ★ שירה, "מההליכה עם תבניות אלומיניום
- ★ לארוחת רווקים בערב שבת, ועד לצעירות
- ★ שמתפללות שחרית בסאבוויי ולא שוכחות
- ★ להרים את העיניים כדי לוודא שהן לא
- ★ מפספסות חתן פוטנציאלי". מיכל מוסיפה
- ★ כי "מהר מאוד הבנו שגם פה, בדיוק כמו
- ★ בירושלים, אף אחד לא בא לבית כנסת
- ★ כדי לשמוע את נעימת קולו של החזן".
- ★ הן החליטו להפיק פרודיה על "סרוגים",
- ★ קראו לה "פרומים" וביקשו מלהקה
- ★ אמריקנית להקליט את הפתיח של הסדרה
- ★ עם "רי"ש" אמריקאית. "למשל, צילמנו
- ★ חבר'ה שנתקעו מחוץ לדלת הבניין,
- ★ ומחכים למושיעים הלא יהודים שיפתחו
- ★ את הדלת במקומם. עברו שם כמה שכנים
- ★ לא יהודים שנראו מאוד מבולבלים. הם
- ★ אמנם רגילים לסיטואציה הזו, אבל לא
- ★ ביום חול".
- ★ **סרקו את הברקוד**
- ★ **לצפייה בקליפ בערוץ**
- ★ **של מוצש ביוטיוב**
- ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★



בכיוון השעון מלמעלה: נערכים לשבת, מסיבת רווקים ניו יורקית, דייט בסנטרל פארק

צילום: JSpace.com, סמי עטייה